

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **M. R.**
proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2020, sp. zn. KULK 21951/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 4. 2020 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. KLUK 21951/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“ nebo „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Semily (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne ze dne 29. 1. 2020, čj. ŽP/397/20-221 Les R-8 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým správní orgán I. stupně v řízení v pochybnostech podle § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen

„lesní zákon“) rozhodl, že pozemek XA je pozemek určený k plnění funkcí lesa (dále též jen „PUPFL“) ve smyslu § 3 odst. 1 lesního zákona.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval obsah odvolání žalobkyně, právní závěry správního orgánu I. stupně v dané věci, s nimiž se plně ztotožnil, pročež odvolání žalobkyně zamítl.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a věcně nesprávné.
4. Žalovaný se dle žalobkyně nezabýval jejími v odvolání uvedenými věcnými a právními argumenty a v rozporu s § 68 ve spojení s § 93 odst. 1 s. ř. se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal. Nezodpověděl zejména a) proč i podle odvolacího orgánu, pokud jde o pozemek p. č. XA, není možno rozhodnout v pochybnostech podle § 3 odst. 3 lesního zákona, ale je možno odejmout ho trvale z plnění funkcí lesa podle § 13 a násl. téhož zákona, b) zda se žalovaný rovněž domnívá, že odborný lesní hospodář svým vyjádřením k předmětu řízení porušil ustanovení § 52 lesního zákona, c) jaký je názor žalovaného na zásadní námitku žalobkyně, že ona, coby vlastník předmětného pozemku, má právo rozhodnout o způsobu využití svého pozemku a že vlastnické právo nelze bez dalšího poměřovat s principem legality veřejné moci.
5. Žalobkyně odkázala na svou argumentaci v odvolání proti přezkoumávanému rozhodnutí, podala výklad institutu řízení v pochybnostech a odnětí PUPFL dle lesního zákona. Řízení v pochybnostech dle § 3 odst. 3 lesního zákona považuje za zákonnou možnost a „relativně snadný administrativní postup“, jak odstranit nesoulad evidenčního stavu pozemku v katastru nemovitostí se stavem skutečným. Naopak řízení o odnětí PUPFL, k jehož zahájení se cítí být žalovaným nucena, považuje za řešení složitější a s tímto řízením spojenou povinnost k úhradě poplatku za odnětí PUPFL považuje za v daném případě nespravedlivou. Žalovaný nevyvrátil, že u předmětného pozemku existuje pochybnost, zda je či není PUPFL.
6. Akcentovala, že na předmětném pozemku neroste žádný trvalý lesní porost a ten ve skutečnosti na celé své výměře zůstává trvalým travním porostem a jako takový (resp. jako pastvinu) jej chce, coby vlastnice, využívat.
7. Za „absurdní“ považuje závěr správních orgánů, že předmětný pozemek *„vznikl na principu legality při výkonu veřejné moci a z tohoto důvodu proto nelze rozhodnutím v pochybnostech legitimně měnit druh pozemku jenom na základě zájmu a současných potřeb vlastníka pozemku k provozování zemědělské činnosti“* a považuje takový závěr rovněž za bránící odnětí PUPFL. Na roven principu legality výkonu veřejné moci pak staví *„zásadu spočívající v povinnosti respektovat při výkonu veřejné moci práva a oprávněné zájmy fyzických a právnických osob, v tomto konkrétním případě práva vlastníka pozemku, respektive jeho právo rozhodnout o tom, jak bude svůj pozemek využívat.“* Zdůraznila, že ona souhlas k pozemkovým úpravám nedala a společně s rodinou provozující zemědělskou výrobu potřebuje každý pozemek využitelný k pastvě či produkci píce. Ke změně druhu pozemku v rámci pozemkových úprav došlo již před více než 10 lety a po celou dobu je předmětný pozemek využíván v souladu s jeho předchozí kulturou jako zemědělský pozemek - trvalý travní porost a má zájem jej takto využívat i nadále, a proto dosud nepodnikla žádné kroky směřující k zalesnění.
8. Dne 11. 5. 2020 žalobkyně doplnila žalobu a uvedla, že dne 5. 5. 2020 obdržela přípis Ministerstva zemědělství ČR, čj. 15620/2020-MZE-16231 ze dne 28. 4. 2020, jímž jí ministerstvo sdělilo, že nejsou dány důvody pro přezkum předmětného rozhodnutí, s čímž žalobkyně vyslovila svůj nesouhlas.
9. Dne 20. 5. 2020 podala žalobkyně vyjádření k výskytu bledule jarní, coby ohrožené rostliny, na předmětném pozemku. Uvedla, že předpokládala, že existence biotopu bledule jarní byla

orgánu I. stupně známá z jeho úřední činnosti, a proto výskytem bledule jarní neargumentovala ve svém návrhu na zahájení řízení ze dne 3. 1. 2020. Po vydání napadeného rozhodnutí požádala žalovaného jako věcně a místně příslušný orgán ochrany přírody a krajiny o vydání stanoviska k zalesnění předmětného pozemku s ohledem na biotop bledule jarní. Stanovisko žalovaného ze dne 6. 5. 2020, čj. KULK 32902/2019, ke svému vyjádření přiložila.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný vyjádřil své přesvědčení, že se jedná o PUPFL s tím, že za zásadní důkaz považuje vykonatelnou a pravomocnou soustavu rozhodnutí (rozhodnutí č. 4/09 Pozemkového úřadu Semily, čj. PÚ/348/09-202/KPÚ7 ze dne 26. 3. 2009, rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu čj. 20416/09-13300/Skr ze dne 9. 11. 2009 a rozhodnutí č. 2/10 Pozemkového úřadu Semily čj. PÚ/351/10-202.2/KPÚ7 ze dne 4. 5. 2010). Zdánlivá pochybnost je vyvolána pouze tím, že žalobkyně neplní povinnosti vlastníka lesa, což potvrdil i dopis Ministerstva zemědělství, jímž bylo sděleno, že neshledalo důvody pro přezkum žalovaného rozhodnutí.
11. Žalovaný se stručně vyjádřil k jednotlivým částem žaloby dle jejího členění, tedy, že pozemek má charakter trvalého travního porostu, protože jej žalobkyně užívá v rozporu se zákonem, že pokud se plně ztotožnil s odůvodněním prvoinstančního orgánu, postačí, když toto uvedl do odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Zkonstatoval rozdíl mezi řízením v pochybnostech a řízením o odnětí PUPFL co do účinků rozhodnutí z řízení vycházejících a zhodnotil otázku případného povolení odnětí PUPFL, otázku porušení § 52 zákona o lesích odborným lesním hospodářem a rovněž otázku, že žalobkyně nebyla vlastníkem předmětného pozemku v době pozemkových úprav, a proto nedala se změnou druhu pozemku souhlas, pro posouzení předmětného případu jako irelevantní. Relevantní naopak je pouze věcný a právní stav předmětného pozemku.

IV. Replika žalobkyně

12. Žalobkyně učinila nesporným, že se předmětný pozemek stal lesním pozemkem v rámci zmíněných pozemkových úprav. Rovněž považuje za doložené, že tehdejší vlastník (její otec) sice vyslovil s výhradami souhlas s novým uspořádáním pozemků, aby již v krátkém časovém odstupu svého souhlasu litoval, protože si uvědomil důležitost předmětného pozemku pro zemědělské aktivity jeho syna.
13. Ohledně nezalesnění předmětného pozemku žalobkyně upozornila na dvě žádosti předchozího vlastníka, jimiž byla povolena výjimka ze zákonné lhůty pro zalesnění tohoto pozemku nejprve do konce roku 2016, poté až 2020. Při podání druhé žádosti sdělil správní orgán právnímu předchůdci žalobkyně, že jedinou možností, jak ponechat předmětný pozemek jako trvalý travnatý porost, je trvalé odnětí PUPFL.
14. Žalobkyně kontrovala závěru žalovaného, že pozemek užívá v rozporu se zákonem. Užívá jej přesně podle dosavadního charakteru a svých potřeb, neboť až do konce roku 2020 může být pozemek užíván jako pastvina v souladu se zákonem. Uvedla také, že předmětný pozemek má charakter trvalého travního porostu proto, že jím vždy byl a nikdy na něm trvalý lesní porost nerostl. To, že žalovaný odmítá vzít skutečný charakter pozemku v úvahu a namísto toho argumentuje stavem, který nastal v důsledku „pouhého administrativního úkonu, jakým je schválení pozemkových úprav“, považuje za překvapivé. Ohledně významu stanoviska odborného lesního hospodáře odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) čj. 5 As 94/2008-44. Upozornila, že od vydání zmíněných rozhodnutí pozemkových úřadů uplynulo více než deset let a za tu dobu došlo ke změně vlastníka pozemku a předmětný pozemek je užíván v souladu se skutečným stavem a zároveň zájmem vlastníka (žalobkyně). S odkazem na zmíněný rozsudek NSS je přesvědčena, že není rozhodující „soustava rozhodnutí

pozemkových úřadů“, nýbrž skutečná povaha předmětného pozemku, respektive to, zda daný pozemek naplňuje svou povahou definici PUPFL, a to konkrétně lesního pozemku dle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Žalobkyně konstatovala, že předmětný pozemek charakter lesního pozemku ve smyslu uvedeného ustanovení nemá.

15. Upozornění žalovaného, že pokud by umožnil změnu kultury pozemku jinak než rozhodnutím o odnětí PUPFL, nezákonně by připravil veřejné rozpočty o poplatek za odnětí, považuje žalobkyně za účelové a „vyznívající vůči ní až nemravně“.
16. Ohledně poznámky žalovaného, že nový vlastník je povinen respektovat právní stav nemovitosti, žalobkyně uvedla, že respektuje nynější právní stav předmětného pozemku, ale osobuje si právo domáhat se zákonem předpokládaným postupem změny právního stavu tak, aby byl v souladu se skutečným stavem pozemku a jejími zájmy a potřebami, na což má nezadatelné právo.
17. K replice přiložila žalobkyně vyjádření jejího otce ze dne 6. 7. 2020 k pozemkovým úpravám.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně i žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

19. Ze správního spisu se podává následující. Žalobkyně svým podáním datovaným dne 10. 1. 2020, doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 15. 1. 2020, navrhla, aby správní orgán zahájil řízení v pochybnostech dle § 3 odst. 3 lesního zákona ve vztahu k předmětnému pozemku a určil, že pozemek není určený k plnění funkce lesa. Zkonstatovala, že pozemek se stal lesním pozemkem v rámci komplexních pozemkových úprav v roce 2010, ačkoliv na něm neroste žádný trvalý lesní porost a ve skutečnosti stále zůstává trvalým travním porostem. Skutečnost, že se pozemek stal lesním pozemkem, je „*jen v důsledku pouhého administrativního úkonu (schválení pozemkových úprav)*“ bez ohledu na skutečný stav pozemku (trvalý travní porost) a vytváří tak rozpor evidenčního a skutečného stavu. K tomuto podání doložila vyjádření předchozích vlastníků předmětného pozemku v době pozemkových úprav (svého otce a bratra), v nichž se otec vyjádřil k průběhu pozemkových úprav, při jejichž realizaci sice dal výslovný souhlas s převodem předmětného pozemku na kulturu trvalého lesního porostu, ale považuje je za iracionální řešení. Bratr, jako další vlastník předmětného pozemku, podal v době dokončení pozemkových úprav a jejich zápisu do katastru nemovitostí vyjádření k jejich průběhu a postup zpracovatele návrhu pozemkových úprav hodnotí jako pochybný a neracionální ve vztahu k předmětnému pozemku. Další přílohu tvoří vyjádření ke změně druhu užívání trvalého porostu na předmětném pozemku ze dne 3. 1. 2020 vystavené Ing. P. K., úředně oprávněným projektantem projektování pozemkových úprav, který připravoval podklady k předmětným pozemkovým úpravám. Poslední přílohu tvoří vyjádření odborného lesního hospodáře B. Č. ze dne 2. 3. 2016, že nemá námitek na změnu kultury v pochybnosti na předmětném pozemku z lesního pozemku, neboť dle charakteru pozemku se na něm les historicky nenacházel a je zemědělsky řádně obhospodařován.
20. Správní spis dále obsahuje záznam správního orgánu I. stupně z místního „venkovního“ šetření ze dne 21. 1. 2020, kopii rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Semily č. 2/10 ze dne 4. 5. 2010, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2010, kopii rozhodnutí Ministerstva

zemědělství, Pozemkový úřad Semily č. 4/09 ze dne 26. 3. 2009, čj. PÚ/348/09-202.2/KPÚ7, kopii rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu čj. 20416/09-13300/Skr ze dne 9. 11. 2009 o zamítnutí odvolání V. a V. T. a odmítnutí odvolání L. D. proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkový úřad Semily č. 4/09 ze dne 26. 3. 2009, čj. PÚ/348/09-202.2/KPÚ7, které nabylo právní moci dne 26. 11. 2009, a kopii rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Semily č. 2/10 ze dne 4. 5. 2010, čj. PÚ/351/10-202.2/KPÚ7, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2010.

21. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2020, čj. ŽP/397/20-221 Les R-8, sp. zn. MEÚ/ŽP/63/20, správní orgán I. stupně stanovil, že předmětný pozemek XA je pozemek určený k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona – lesní pozemek. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně podrobně popsal návrh žalobkyně včetně jejích jednotlivých příloh. Správní orgán I. stupně se vyjádřil k jednotlivým listinám doloženým žalobkyní, provedenému místnímu šetření, žádostem předchozího vlastníka pozemku k udělení výjimky z povinnosti zalesnit pozemek a lesním hospodářským osnovám Semily - Semilsko (2013-2022) pro předmětný pozemek. Správní orgán I. stupně se rovněž vyjádřil k pozemkovým úpravám a listinným podkladům a zhodnotil, že geneze vzniku předmětného pozemku v pozemkových úpravách jednoznačně naplňuje princip legality výkonu veřejné moci, jež se vztahuje na individuální správní akty. Shrnul, že předchozí vlastníci a žalobkyně shodně uvádějí, že nesouhlasí se současným uspořádáním pozemku dle již platné komplexní pozemkové úpravy, a proto se prostřednictvím rozhodnutí v pochybnostech domáhají navrácení stavu co do druhu a způsobu využití pozemku před zahájením pozemkové úpravy a hodlají pozemek využívat pro zemědělskou výrobu. Správní orgán I. stupně upozornil žalobkyni, že předmětný pozemek je evidovaný jako pozemek lesní (PUPFL), a proto je jak vlastník, tak uživatel pozemku povinen dodržovat ustanovení lesního zákona. Správní orgán I. stupně rozhodl, že předmětný pozemek je PUPFL ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona – lesní pozemek, který je schopen plnit funkce lesa a lze jej využívat pro lesnické hospodaření. Současný stav na pozemku není v rozporu se stavem evidenčním, protože na pozemku platí až do konce roku 2020 prodloužená lhůta pro zalesnění a bezlesí zde je připuštěné do 31. 12. 2020. Žalobkyně tak má stále dostatečný prostor pro realizaci zalesnění, a tím splnění své zákonné povinnosti.
22. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí dne 14. 2. 2020 odvolání, namítala v něm věcnou nesprávnost rozhodnutí způsobenou nesprávným posouzením předložených důkazů. Pochybnost pro řízení dle § 3 odst. 3 lesního zákona je dle jejího názoru dána skutečným stavem pozemku (vždy byl trvalým travním porostem), jeho lokalizací (po většině obvodu navazuje na travní porosty) a zájmem vlastníka. Pochybnost tedy trvá bez ohledu na to, že rozhodnutím pozemkového úřadu (orgánu veřejné moci) se z tohoto zemědělského pozemku před deseti lety stal PUPFL. Názor lesního hospodáře o skutečném stavu pozemku nelze považovat za rozporný s jeho úkolem, posláním nebo povinnostmi dle § 52 lesního zákona, jak „byrokraticky“ učinil v rozhodnutí správní orgán I. stupně. Žalobkyně má rovněž za to, že faktický stav pozemku je pro rozhodování dle § 3 odst. 3 lesního zákona rozhodující, zatímco k okolnosti, zda výsledný stav vznikl legitimním postupem, či nikoliv, či jak vůbec vznikl, je sice možno přihlídnout, nemůže to však být rozhodujícím, a už vůbec ne jediným důvodem pro přehlížení faktického stavu pozemku a pro odmítání oprávněných zájmů či potřeb vlastníka předmětného pozemku. Odmítla rovněž řízení o odnětí PUPFL jakožto administrativně náročné řízení, protože existuje možnost se stejným výsledkem - řízení v pochybnostech. Uznala, že se předmětný pozemek stal lesním pozemkem v rámci pozemkových úprav, pochybnost však shledala v tom, že od pozemkových úprav uběhlo deset let a pozemek si fakticky stále zachovává charakter pastviny, což je i zájem vlastníka a tento jeho zájem je třeba stavět na roveň se zájmem zachování lesa. O odvolání rozhodl žalovaný shora popsáním žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

23. Nejprve se krajský soud vyjádří k námitce žalobkyně, že se žalovaný nezabýval věcnými a právními argumenty, které žalobkyně uvedla ve svém odvolání (bod II. žaloby), čímž porušil § 93 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, když se nevyjádřil ke všem jejím námitkám (bod IV. žaloby). Žalobkyně tak namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
24. Je pravdou, že žalobou napadené rozhodnutí je co do úvah žalovaného velice stručné. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl veškeré odvolací námitky žalobkyně, shrnul stěžejní argumentaci správního orgánu I. stupně co do vzniku předmětného pozemku a jeho druhu, doplnil chybějící skutková zjištění vyplývající z listin opatřených ve správním řízení ohledně vlastníka předmětného pozemku a při hodnocení věci se pak plně ztotožnil s prvoinstančním orgánem. Řízení před správním orgánem I. stupně označil „za vedené na vysoké úrovni, rozhodování i úvahy na jeho podporu za správně a věcně vedené“, pročež napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.
25. Předně krajský soud uvádí, že povinnost posoudit všechny odvolací námitky neznamená, že je správní orgán povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka řízení. Ačkoliv tedy je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument účastníka řízení (odvolatele) v odůvodnění správního rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.
26. Není rovněž nutné stále opakovat již jednou vyřčené, a proto se může odvolací správní orgán v případech shody jeho názoru s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění. V této souvislosti lze analogicky poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně vyslovil, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve zmíněném rozsudku ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, tento soud uvedl, že *„nelze přisvědčit stěžovateli v názoru, že skutečnost, že soud opřel svůj názor o tvrzení uvedená ve vyjádřeních žalovaného, by způsobovala nezákonnost takového postupu. Sluší se uvést, že i Nejvyšší správní soud často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, ať již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně "opakovat" již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno. Náznaky vyslovené žalovaným dopadají i podle Nejvyššího správního soudu zcela na posuzovanou situaci a není proto důvod, proč by je krajský soud nemohl použít, či na ně odkázat.“* Zmíněné rozhodnutí NSS je bezesporu přiměřeně použitelné i na rozhodování odvolacího správního orgánu. Takové rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
27. Krajský soud dále připomíná a zdůrazňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže případnou nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008-73). Konkrétně NSS ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25, uvedl, že *„ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nabrát část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp.*

rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty.“

28. Pokud jde o samotnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ta musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení zabývá, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky a odkáže na prvostupňové rozhodnutí, které se uvedenými skutečnostmi vypořádalo. Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75).
29. Ve světle shora uvedeného krajský soud uzavírá, že při zohlednění zejména toho, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek a v tomto celku jsou obsaženy odpovědi na všechny (i odvolací) námitky žalobkyně, neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalovanému vytýká, že se nevyjádřil ke všem jejím odvolacím námitkám a že pouze bez dalšího přejal názor prvostupňového správního orgánu.
30. Dále k ostatním žalobním bodům. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, bude se krajský soud u jednotlivých žalobních bodů zabývat i tím, zda a jak byly vypořádány coby odvolací námitky v rámci správních rozhodnutí.
31. Žalobkyně v žalobě namítla, jak je již zmíněno i výše, že se z napadeného rozhodnutí nedozvěděla zejména a) proč i podle žalovaného není možno u předmětného pozemku rozhodnout v pochybnostech dle § 3 odst. 3 zákona o lesích, ale že je možno odejmout pozemek trvale plnění funkcí lesa dle § 13 a násl. téhož zákona; b) zda se žalovaný rovněž domnívá, že odborný lesní hospodář svým vyjádřením k předmětu řízení porušil § 52 lesního zákona; c) jaký je názor žalovaného na její zásadní námitku, že má jako vlastník předmětného pozemku právo rozhodnout o způsobu jeho využití a vlastnické právo není možno poměřovat s principem legality veřejné moci. Tyto tři otázky v zásadě korespondují s odvolacími námitkami žalobkyně a v kontextu s argumentací žalobkyně svědčí o neporozumění institutu řízení v pochybnostech dle § 3 odst. 3 zákona o lesích z její strany.
32. Zákon o lesích ve svém § 3 odst. 1 definuje, že oněmi pozemky určenými k plnění funkcí lesa (PUPFL) jsou a) *pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezaplněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "lesní pozemky")*, nebo b) *zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ostatní plochy, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu a jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství (dále jen "jiné pozemky")*.
33. Týž zákon v § 3 odst. 3 upravuje, že *v pochybnostech o tom, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa, rozhoduje orgán státní správy lesů*. Státní správu lesů vykonávají dle § 47 odst. 1 lesního zákona

a) *obecní úřady obcí s rozšířenou působností, b) kraje, c) stavební úřady, d) ministerstvo.* A dle následujícího § 38 odst. 1 písm. a) jsou to právě *obecní úřady obcí s rozšířenou působností, které rozhodují o pochybnostech, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa* (§ 3 odst. 3).

34. Tzv. „řízení v pochybnostech“ je tedy upraveno pouze takto stroze. Tímto institutem se však soudy ve správním soudnictví zabývaly již opakovaně, přičemž judikatura prošla určitým vývojem. Předně je třeba zmínit usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, čj. 1 As 89/2008-90, které postavilo najisto, že rozhodnutí v pochybnostech je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. deklaratorním, stejně jako rozhodnutí v pochybnostech dle lesního zákona anebo dle § 1 odst. 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, v platném znění. Je třeba v rámci principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu a jeho výkladu posuzovat obě tato řízení shodně. Ve svém dalším rozsudku ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 As 94/2008-44, se NSS přiklonil k materiálnímu pojetí PUPFL na základě jeho vymezení v § 3 odst. 3 lesního zákona a uvedl, že v řízení v pochybnostech nelze rozhodnout pouze dle formálního uvedení druhu pozemku v katastru nemovitostí, ale je třeba zkoumat i faktický stav pozemku a zda skutečně plní funkce lesa, neboť v katastru nemovitostí může být chyba.
35. V rozsudku ze dne 22. 6. 2017, čj. 9 As 246/2016-46, NSS vyslovil závěr, že řízení v pochybnostech je tu na místě vždy, existuje-li relevantní pochybnost o charakteru pozemku bez ohledu na to, odkud pramení, důležité je pouze to, že je způsobilá vnést nejistotu do jeho právního režimu. Typicky se o takové případy jedná, kdy se charakter pozemku fakticky jeví jinak, než jak je zapsán v příslušných evidencích, v takových případech nemůže být rozhodující stav evidence, neboť pozemek je v lesním zákoně definován materiálně. Nicméně dále uvedl, že vzhledem k tomu, že se pozemek jakožto část zemského povrchu v čase neustále mění, nelze vyloučit ani, že následkem takových faktických proměn v souladu s právem dojde ke změně jeho určení. Zdůraznil také, *„že pro posouzení právního charakteru pozemku nemůže být rozhodující faktická změna, ke které došlo nezákonnou cestou ... Opačný výklad by byl zcela proti smyslu lesního zákona, kterým dle jeho § 1 je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm. Jednoznačně by směřoval i proti obecným právním zásadám, neboť by ve svém důsledku znamenal, že by přiznával ochranu protiprávnímu jednání a stavu, kterého jím bylo docíleno“.* Správnost tohoto názoru NSS byla potvrzena usnesením Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. I. ÚS 2673/17 (všechna rozhodnutí Ústavní soudu jsou k dispozici na <http://nalus.usoud.cz>).
36. Pro posouzení této věci je pak zcela zásadním další rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 24/2016-61, který vymezil, že *„účelem pravomoci orgánu ochrany lesa rozhodovat v pochybnostech, zda se jedná o pozemky určené k plnění funkce lesa, je umožnit autoritativní určení povahy konkrétních pozemků v případě, že je u nich tato skutečnost nejasná. Jde o reakci zákonodárce na poměrně složité zákonné vymezení pojmu „pozemky určené k plnění funkce lesa“ jakožto klíčového pojmu pro dosah působnosti veřejnoprávní regulace hospodaření v lesích a dalšího nakládání s nimi. Cílem je nastolení právní jistoty v otázce, zda se na určitý pozemek tato právní regulace vztahuje, či nikoliv. Určovací pravomoc orgánu ochrany lesa naopak neslouží k tomu, aby tento správní orgán kdykoliv, ať již na žádost či z moci úřední, vyňal z kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa pozemek, který do ní dosud náležel a náležet měl. Takové změny lze dosáhnout toliko rozhodnutím o odnětí pozemků plnění funkcí lesa (§ 15 a násl. lesního zákona). Rozhodnutí „v pochybnostech“ je deklaratorním rozhodnutím, jehož účelem je autoritativní konstatování stavu jaký je a má být, nikoliv měnit dosavadní faktický či právní stav pozemků. Rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona přitom není pouze deklarací stavu de facto, ale také de iure. Deklaratorní rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona tedy přichází v úvahu tam, kde se buď neví, zda předmětné pozemky někdy v minulosti byly určeny k plnění funkce lesa či nikoliv, případně zda byly či nebyly později z kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa vyňaty. Naopak není možné vydat rozhodnutí podle citovaného ustanovení v případech, kdy je nesporné, že pozemky byly určeny k plnění funkce lesa, nikdy z této kategorie nebyly řádně vyňaty, a pouze jejich faktický stav neodpovídá stavu právnímu“* (pozn.: podtržení bylo doplněno krajským soudem). I tento

rozsudek byl přezkoumán ze strany Ústavního soudu, který ústavní stížnost usnesením ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. III. ÚS 3223/17, odmítl.

37. Nejvyšší správní soud tedy již opakovaně uzavřel, že rozhodnutím v pochybnostech nemůže dojít ke změně - faktického anebo právního stavu pozemku, neboť se jedná o pouhé deklarování stavu, který zde je anebo má být. Takové změny lze dosáhnout pouze odnětím pozemku plnění funkce lesa (srov. také např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2020, čj. 1 As 492/2019).
38. Z téhož právního názoru vycházely i správní orgány v této věci. Na základě místního šetření dne 21. 1. 2020 správní orgán I. stupně zjistil faktický stav předmětného pozemku s tím, že pozemek není dosud řádně zalesněn. Tomu odpovídají i opakovaná řízení o povolení výjimky z povinnosti zalesnit předmětný pozemek, poslední výjimka zmiňovaná jak žalobkyní, tak žalovaným byla udělena a trvala i v době rozhodování správních orgánů (do konce roku 2020). Správní orgán I. stupně rovněž popsal genezi vzniku předmětného pozemku v rámci komplexních pozemkových úprav, shodně pak žalovaný v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Rovněž žalobkyně jak ve správním řízení, tak v žalobě i replice k vyjádření žalovaného uvedla, že vznik předmětného pozemku a jeho kultury, coby lesního pozemku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, nepochybně. Namítá však, že se historicky o lesní pozemek nejednalo a fakticky jím pozemek není ani nyní, tj. více jak deset let po pozemkových úpravách. Pro úplnost krajský soud dodává, že v souladu s § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, dochází v rámci komplexních pozemkových úprav k zániku stávajících pozemků a vzniku pozemků nových a dochází tak k novému uspořádání vlastnických a dalších vztahů značně širokého okruhu osob. Ze strany žalobkyně ani jejích právních předchůdců nebyly zpochybněny pozemkové úpravy a jednotlivá rozhodnutí příslušných pozemkových úřadů a nebylo tak využito žádných zákonných možností nápravy případné nesprávnosti v rámci pozemkových úprav. Současné nerespektování již pravomocně a závazně proběhlých pozemkových úprav nemůže založit legální stav.
39. Správní orgán I. stupně tak v souladu se shora předestřenou judikaturou NSS zkoumal jak právní stav pozemku (tedy druh pozemku v katastru nemovitostí, v lesních hospodářských osnovách je shodně uveden jako pozemek lesní v souladu s § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona), tak stav faktický. Zde je ovšem třeba opět přisvědčit správním orgánům, že faktický stav předmětného pozemku (tedy to, že pozemek nebyl v předmětné době rozhodování správních orgánů zalesněn), je pouze výsledkem schválení výjimky z povinnosti vlastníka pozemku pozemek zalesnit v souladu s lesním zákonem. Rovněž žalobkyně ani žalovaný nepochybně vznik pozemku, coby pozemku lesního, v pozemkových úpravách, s nimiž tehdejší vlastník pozemku vyslovil souhlas, prokazuje, že formální stav pozemku zde byl nastolen po právu a není žádnou chybou. Skutečnost, že je tento formální stav pozemku v rozporu se stavem faktickým a pozemek je v rozporu s materiální definicí v lesním zákoně bez lesního porostu, byla v době rozhodování správních orgánů pouze rozporem dočasným (až do vypršení platnosti výše uvedené výjimky z povinnosti zalesnit) a v žádném případě takový stav nemůže založit důvod vzniku pochybnosti o druhu pozemku ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o lesích. Okamžikem, kdy uplyne čas stanovený v rozhodnutí o udělení výjimky pro zalesnění předmětného pozemku, se stane faktický stav pozemku protiprávním a jako takovému mu nelze přiznat právní ochranu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2017, čj. 9 As 246/2016-46). Stejně tak jako není možné změnit druh pozemku (resp. vyvolat pochybnost o druhu pozemku) neoprávněným vykácením lesního pozemku, není možné změnit druh pozemku ani neoprávněným nezalesněním pozemku, který vznikl se souhlasem vlastníka v rámci komplexních pozemkových úprav jako lesní pozemek.

40. Pokud jde o otázky, jež nebyly dle názoru žalobkyně žalovaným zodpovězeny, krajský soud uvádí následující. K otázce označené žalobkyní písm. a) v článku IV. žaloby: řízení v pochybnostech ohledně předmětného pozemku není možné žalobkyní úspěšně vést (tedy se závěrem, že předmětný pozemek není PUPFL) z důvodů vysvětlených v předchozích odstavcích. Zda bude či nebude možno pozemek trvale odejmout plnění funkcí lesa, správní orgány nehodnotily (v tomto řízení ani nemohly), správní orgán I. stupně toto odnětí zmínil jako možnost, jak dosáhnout změny druhu pozemku z lesního na trvalý travní porost. Správní orgán I. stupně také zcela v souladu se shora uvedenou judikaturou argumentoval, že není možné na základě řízení v pochybnostech obejít řízení o odejmutí pozemku plnění funkci lesa a odkázal žalobkyni (resp. jejího právního předchůdce) na příslušné řízení, resp. zmínil také možné řízení o výjimce ze zákazu využívat lesní pozemky k jiným, než v zákoně stanoveným účelům (předposlední odstavec na straně 2 prvostupňového rozhodnutí).
41. K otázce žalobkyně uvedené pod písm. b) v článku IV. žaloby je třeba odkázat na druhý odstavec na straně 3 prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgán uvedl, že vyjádření odborného lesního hospodáře je pro řízení v pochybnostech irelevantní. Žalovaný pak postup a úvahy správního orgánu I. stupně přijal za své. Žalobkyně s takovým názorem nesouhlasila a v replice k vyjádření k žalobě žalovaného uvedla, že názor odborného lesního hospodáře relevantní je a odkázala na rozsudek NSS čj. 5 As 94/2008-44.
42. Krajský soud i zde musí souhlasit se závěry správních orgánů, neboť odborný lesní hospodář skutečně není orgánem jakkoliv rozhodujícím v řízení v pochybnostech. Skutečnost, že souhlasí se změnou druhu pozemku, není schopno vyvolat konstitutivní právní účinky a ani řízení v pochybnostech jako takové žádné konstitutivní účinky co do změny druhu pozemku založit nemůže. Navíc lze poznamenat, že řízení v pochybnostech bylo zahájeno v roce 2020 a vyjádření odborného lesního hospodáře bylo poskytnuto předchozímu vlastníku již v roce 2016, je tedy čtyři roky staré, s čímž pak souvisí i otázka jeho použitelnosti. Odkaz žalobkyně na rozsudek NSS čj. 5 As 94/2008-44 není příslušný. Jak již bylo uvedeno výše, zmíněný rozsudek vyšel z plně materiálního pojetí lesního pozemku a pro řízení v pochybnostech vytyčil jako stěžejní faktický stav pozemku s tím, že v katastru nemovitostí může být chyba. O takovou situaci však v nyní řešeném případě nejde. Jak je rovněž již shora uvedeno, NSS se přitom v této souvislosti výslovně vyjádřil, že k faktickému stavu pozemku je třeba přihlídnout v kontextu toho, že v evidenci druhu pozemku např. v katastru nemovitostí může být chyba, ovšem není možné takovým způsobem zlegalizovat a poskytnout ochranu jednání, které by obcházel postup dle řízení o odnětí pozemku funkce lesa dle lesního zákona (viz citovaný rozsudek čj. 1 As 24/2016-61). Rozhodně tedy není smyslem a účelem zákona o lesích dovolit, aby vlastník lesního pozemku pouze na základě faktického užívání lesního pozemku jinak, než zákon o lesích předvídá a dovolí, docílil vytvoření takových zákonem předvídaných pochybností, které by umožnily vynětí daného pozemku z kategorie lesního pozemku za užití řízení v pochybnostech dle § 3 odst. 3 lesního zákona.
43. Poslední otázka, kterou žalobkyně označila písm. c) v článku IV. žaloby, tj. že jako vlastník má právo rozhodnout o způsobu využití svého pozemku, byla rovněž zodpovězena již správním orgánem I. stupně v jeho rozhodnutí, a to v prvním odstavci na straně 5: „*pozemek je stále evidovaný jako PUPFL. Z tohoto důvodu je jeho vlastník, případně nájemce nebo pachtýř, při hospodaření vázán příslušnými ustanoveními lesního zákona. Ten definuje veřejný zájem na zachování lesa a tvoří právní rámec pro kontrolu a případné vynucení plnění veřejného zájmu ...*“.
44. Krajský soud s názorem správního orgánu I. stupně musí vyslovit souhlas. Ochrana soukromého vlastnictví zajisté představuje jeden z pilířů ochrany základních práv a rovněž i moderního právního státu. Sama Listina základních práv a svobod ve svém čl. 11 odst. 3 určuje, že *vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem*. Judikatura Ústavního soudu vychází z toho, že Listina základních práv a

svobod neobsahuje definici obsahu vlastnického práva, zaručuje každému právo vlastnit majetek a přiznává vlastnickému právu všech vlastníků stejný zákonný obsah a ochranu. Současně však zdůrazňuje, že vlastnické právo není absolutně neomezené. Naopak připouští omezení vlastnického práva zákonem z důvodu ochrany práv druhých a ochrany veřejného zájmu, kterým je zejména ochrana lidského zdraví, přírody a životního prostředí. Článek 7 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, stanoví, že *stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství*. Článek 35 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod pak uvádí, že *každý má právo na příznivé životní prostředí a při výkonu svých práv nikdo nesmí obrozovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem*. Vlastnické právo jednotlivce tak naráží na veřejný zájem a ústavně zaručená práva ostatních. Z toho důvodu i správní orgán I. stupně hovořil na straně 2 (poslední věta prvního odstavce) svého rozhodnutí o tom, že „*považuje za projev svobodné vůle rozhodovat o svém vlastnictví, avšak v mezích stanovených zákonem*“, s čímž žalobkyně rovněž ve svém odvolání vyslovila důrazný nesouhlas. Správní orgán I. stupně se ovšem nemýlil. Svoboda vlastníka nakládat se svým majetkem, jak se mu zlíbí, naráží na svobodu a ústavně zaručená práva ostatních členů společnosti a právo na příznivé životní prostředí, jehož důsledkem je i veřejný zájem na ochraně plošné výměry lesů jako „národního bohatství tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí“, což stanoví i zákon o lesích ve svém ustanovení § 1 (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2017, čj. 9 As 246/2016, či ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 24/2016-65). Krajský soud tedy přisvědčuje závěru, že vlastnické právo nelze vykládat způsobem, jakým činí žalobkyně, a v tomto směru je jeho výkon omezen zákonem, zde konkrétně zákonem lesním.

45. Ze všech podání žalobkyně i jejích předchůdců je zřejmý jejich záměr, že skrze řízení v pochybnostech dle § 3 odst. 3 zákona o lesích se snaží navrátit právní stav předmětného pozemku (resp. jeho jednotlivých částí) do doby před komplexními pozemkovými úpravami. Žalobkyně ani její právní předchůdci se však proti pozemkovým úpravám a jednotlivým rozhodnutím příslušných pozemkových úřadů nikdy nebránili, naopak s úpravami vyslovil právní předchůdce žalobkyně souhlas (skutečnost, že souhlasu posléze litoval, není relevantní). Pozemkové úpravy zasáhly do vlastnických práv řady osob a rovněž mají vyšší cíle ve veřejném zájmu spočívající ve zlepšení kvality života ve venkovských oblastech, zlepšení životního prostředí atd. S ohledem na nutnost zachování právní jistoty ostatních účastníků pozemkových úprav a jimi nabytých vlastnických a dalších práv není možné připustit právní ochranu takovému jednání, které se snaží již pravomocně proběhlé pozemkové úpravy obejít. Není možné s poukazem na to, že deset let po provedení pozemkových úprav neplní jeden z nově vzniklých pozemků svou funkci (nicméně na základě opakovaně udělené výjimky příslušným správním úřadem) u něj výstup pozemkových úprav co do druhu pozemku fakticky zrušit.
46. Krajský soud je stejného názoru jako správní orgány, že pokud žalobkyně nechce užívat pozemek k funkci lesa, musí postupovat v souladu s lesním zákonem, tedy buď žádat o trvalé odnětí pozemku z funkce lesa (aniž by krajský soud předjímal, zda taková žádost může či nemůže být úspěšná) anebo případně žádat o omezení využívání pozemku pro plnění funkcí lesa v souladu s § 15 a § 16 lesního zákona.
47. Z výše uvedeného je zřejmé, že už správní orgán I. stupně se správně a dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, a to fakticky i odvolacími, neboť ta v odvolání pouze polemizovala s jeho závěry, aniž by přinesla nějaké nové skutkové okolnosti či důkazy. Skutečnost, že žalobkyně s hodnocením správního orgánu I. stupně nesouhlasila, avšak žalovaný se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně plně ztotožnil a na jeho odůvodnění odkázal, rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným nečiní, jak již bylo uzavřeno shora. Byť samozřejmě preciznější vypracování odůvodnění žalovaného by bylo žádoucí a vhodnější.
48. K podání žalobkyně ze dne 7. 5. 2020 (krajskému soudu došlému dne 11. 5. 2020), ve kterém brojila proti přípisu Ministerstva zemědělství, jímž toto ministerstvo vyslovilo, že nejsou dány

důvody pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí, krajský soud pouze konstatuje, že předmětem tohoto soudního řízení není přezkumné řízení ani jeho případné nezahájení ze strany příslušného správního orgánu, ale pouze napadené rozhodnutí žalovaného a řízení mu předcházející.

49. K doplňujícímu sdělení žalobkyně ze dne 14. 5. 2020 (krajskému soudu došlému dne 20. 5. 2020), k němuž žalobkyně doložila stanovisko k zalesnění předmětného pozemku ze dne 6. 5. 2020 a uvedla, že pozemek není vhodný pro zalesnění z důvodu biotopu bledule jarní zasahujícího na předmětný pozemek, krajský soud konstatuje, že se jedná o novou žalobní námitku (žalobní bod), který ovšem nebyl tvrzen v žalobě a ani ve lhůtě pro podání žaloby, a proto k němu není možno přihlížet. Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 29. 4. 2020 (soudu došla dne 30. 4. 2020), napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6. 3. 2020 (dle doručanky založené ve správním spise u rozhodnutí žalovaného), poslední den lhůty k podání žaloby tak byl den 6. 5. 2020. S ohledem na § 71 odst. 2 větu třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. K této námitce žalobkyně proto krajský soud přihlédnout nemohl.
50. Krajský soud neshledal důvod pro provedení důkazu žalobkyní soudu předložených listin (vyjádření jejího otce k proběhlým pozemkovým úpravám a vyjádření správního orgánu k zalesnění předmětného pozemku), neboť tyto nemohly mít žádný vliv na posouzení věci a byly by proto nadbytečnými.

VI. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť neshledal namítané vady správního řízení, ani namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí.
52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. prosince 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu